CARNET EXTERN

REGULAMENTELE ŞI MERIDIANELE

Reintră în actualitate problema unificării interpretării regulamentului de joc. Se ştie că la Campionatul mondial din Anglia au ieşit cu putere la iveală o serie de fundamentale deosebiri între punctele de vedere ale arbitrilor europeni şi sud-americani. Divergentele cele mai pronunţate se referă la interpretarea jocului cu corpul. *Cei mai mulţi dintre arbitrii sud-americani prezenţi la turneul final din insulă au subliniat că arbitrii de pe continentul nostru sînt* mult prea îngăduitori faţă de modul cum apărătorii atacă omul cu balonul, *că permit ciocnirile violente, deposedările prin alunecare. Toate aceste acţiuni, declară ei recent într-o expunere de motive prezentată de comisia de arbitri a Confederaţiei de fotbal a Americii de Sud, nu sînt permise în jocurile din America de Sud şi este evident că modul cum ele au fost apreciate la C.M. din 1966 cu constituit un evident şi decisiv dezavantaj pentru formaţiile din Brazilia, Argentina şi Uruguay.*

La recentul congres F.I.F.A. de la München s-a reluat în discuţie proiectul anunţat de membrii Comitetului executiv încă în zilele întrecerii mondiale din Anglia, în zilele cînd o serie de arbitraje, ca acelea ale vest-germanului Kreitlein sau ale englezului Finney, provocau multe discuţii şi anume că forul suprem al fotbalului va proceda la o serie de schimburi de arbitri între continente, în special între Europa şi America de Sud, spre a se contribui la o creare a unei optici de arbitraj mult mai unitară decît aceea care guvernează în prezent pe „cavalerii fluierului" din cele două continente.

Începutul va fi făcut cu o serie de competiţii internaţionale din această toamnă. Se preconizează ca finalele „Cupei intercontinentale" să fie conduse de arbitrii din celălalt continent de cît cel care găzduieşte respectivul joc. *Adică finala din Europa de către arbitrii din America de Sud şi invers.*

În sfîrşit, se preconizează — şi aceasta ar fi cel mai eficient mijloc pentru o unificare a punctelor de vedere — organizarea unor cursuri comune, unul în America de Sud şi altul în Europa, *de cîte 10 zile, ale celor mai reprezentativi arbitri de pe continentul respectiv, lecţiile urmînd a fi predate de 3—4 arbitri din celălalt continent, astfel ca să se ajungă la un punct de vedere comun în problemele litigioase, situaţie care poate prejudicia enorm C.M. 1970, dacă nu este privită cu grijă şi seriozitate. (ef. i.).*

F.C. Santos şi „Leoparzii" în faţa celor 60 000 de spectatori din Kinshasa înaintea începerii meciului lor despre care povesteşte Pelé în rîndurile de mai jos.

AFRICA

un fertil teren pentru fotbal

SANTOS A AŞTEPTAT O ORĂ ŞI 37 DE MINUTE

CE AU VĂZUT PELE ŞI COECHIPIERII SĂI LA KINSHASSA

Rosemary era uşor nervoasă. Avionul întîrzia 30 de minute şi ea trebuia să aştepte aici, în zgomotoasa sală de aşteptare a aeroportului, în vreme ce acasă, fetiţa sa poate că gîngurea a supărare, poate chiar plîngea observînd lipsa mamei. Dar nici nu se putea îndura să plece. De cînd poartă verigheta cu numele „Edson Arantes Do Nascimento" pe inelarul stîng, n-a lipsit de la o plecare sau o sosire a lui Santos. Ah, dar ce bine! Iată-l şi pe Mister Lula... Cei ce l-a dădăcit pe jucătorii din Sao Paolo vine acum la aerogară numai din marea slăbiciune ce o poartă băieţilor. Fiindcă avalanşa de înfrîngeri din sezonul trecut l-au făcut victimă şi, acum, Lula se duce pe stadionul lui Sao Paolo, de la 8 de dimineaţa, în loc să oprească maşina în faţa stadionului lui Santos, cum a făcut-o peste 10 ani în şir.

Rosemary dă semne de evidentă emoţie. Megafoanele au anunţat sosirea uriaşului Boeing „PAN" din direcţia Europei şi clipele pînă cînd gigantica pasăre îşi face loc pînă la peronul principal nu sînt multe. Curînd, escortat de cei doi voinici agenţi de poliţie care s-au specializat în protecţia lui, Pelé străbate ultimii metri pînă în braţele soţiei lui.

Iar ceea ce veţi citi în rîndurile ce urmează le-a povestit, cuvînt cu cuvînt, şoferul taxiului care a condus pe celebrul fotbalist brazilian de la aeroport acasă. Istorioara e scurtă fiindcă Pelé l-a rugat ca timpul pînă cînd îşi va strînge la piept fetiţa să reprezinte dovada marei lui preţuiri în a strecura „Chevroletul" prin şuvoiul de mii de alte automobile. Ascultaţi :

„Draga mea, tu ştii că turneele încep să mă obosească. Dorul de voi e tot mai mare, locurile unde mă duc nu mai reprezintă o noutate pentru mine. Dar ceea ce am văzut în Africa m-a scos din plictis. Să-ţi spun ce ni s-a întîmplat la Kinshasa, în Congo. Mai întîi că orarul instituţiilor şi al întreprinderilor a fost modificat, ca toată lumea să poată merge la meciul nostru. Nu-ţi mai povestesc cît de dificil a fost să ajungem la stadion. Meciul era programat la ora 16. Noi, cu o escortă de motociclişti, am reuşit să intrăm pe uşa cabinei doar cu o jumătate de oră înainte. Ne-am echipat în tihnă şi ne pregăteam s-o pornim pe teren cînd Américo **(n.n. masorul echipei Santos)** se strecoară în vestiare şi ne anunţă că e imposibil să începem. Tribunele sînt arhipline, pe porţiunea dimprejurul terenului sînt peste cinci mii de spectatori şi că acum se organizează degajarea spaţiului. Am stat o oră şi 37 de minute — cronometrate de Zito — în cabină pînă cînd am putut începe. Închipuie-ţi că pe un stadion cu 35 000 de locuri au venit peste 60 000 de spectatori ! Şi ce însufleţire în timpul jocului ! Am găsit echipele africane în mare progres. Ele ştiu acum ce e un joc organizat. Acesta ar fi momentul ca cele mai bune cluburi din Abidjan, din Kinshasa, din Addis Abeba şi din alte oraşe ale Africii să înceapă turnee lungi prin Europa şi pe la noi. Nici nu ştii cît de greu am învins la..." şi şoferul taxiului din Santos n-a, mai auzit continuarea. Pelé a sărit şi a fugit spre intrarea principală a casei lui mai abitir decît ar fi făcut-o la o lansare a lui Zito. Ce vreţi ? Îl aştepta domnişoara Pelé !**

Riera (în dreapta), un antrenor îngîndurat şi Torres (stînga), un jucător care dispare din scenă ?

- **Reuşita lui Riera şi urmările ei**
- **Ce reprezintă absenţa lui Coluna**
- **Torres dispare ?**
- **Nehotăriri care se pot plăti**

BENFICA LA UN MOMENT DE RĂSCRUCE

Nimeni nu vă va contrazice dacă veţi afirma că, în primele cinci echipe de club ale lumii din ultimii 5 ani, *Benfica* îşi are cu siguranţă locul ei. Clubul din Lisabona a ornat palmaresul său cu toate marile performanţe din întrecerile internaţionale oficiale, chiar dacă n-a reuşit să-şi apropie victoria în *„Cupa intercontinentală"* în cele două ocazii ce i s-a oferit (1961 şi 1962, cînd repurtase succesul final în „Cupa campionilor europeni").

Dar valoarea jocului ei, reputaţia mondială a multora dintre purtătorii tricoului roşu cu guler alb, au impus-o definitiv printre echipele de calibru supercontinental. La conducerea ei tehnică se află — cum ştiu mulţi dintre iubitorii fotbalului — *Fernando Riera*, de numele căruia se leagă performanţe — cu mult peste limitele ei normale — echipei Chile la C.M. 1962. După un sezon (1962/63) petrecut la Lisabona, Riera s-a despărţit de Benfica pentru a reveni la începutul sezonului 1966/67. Chilianul a reuşit să redea încrederea unsprezecelui lui Eusebio, puternic răsplătit în amorul lui propriu, de victoria din campionat a lui Sporting (1965/66). Benfica a reintrat în posesia titlului şi acum se pregăteşte să atace noua ediţie a *„Cupei campionilor europeni"*.

Îngrijorează însă pe toţi cei ce au văzut-o, evoluţia spre un orizont redus a campioanei portugheze. Recunoscută ca o echipă de spirit ofensiv nealterat, jocului de atac sacrificîndu-i totul, spre aclamaţiile multor sute de mii de spectatori, ea începe să simtă fie rigorile legii îmbătrînirii, fie pe acelea, mult mai pronunţate, ale FRICII DE A NU FI ÎNVINSĂ.

Martorii mai multor jocuri ale formaţiei din Lisabona observă cu îngrijorare că aspectul fotbalului practicat de ea devine tot mai rigid dar şi mai... defensiv. *„Apărătorii*, scrie Pierre Lameignerre în „Miroir du Football", *sînt în număr de 8 jucători de cîmp. Schematic, există acum două linii defensive la Benfica. Cea mai defensivă, compusă din Cavem, Raul, Jacinto şi Adolfo, apoi, cîţiva metri mai încolo, aceea alcătuită din oamenii de mijlocul terenului — Graça şi Calado — mereu sprijiniţi de cele două extreme, Augusto şi Simoes..."*

Se remarcă această tendinţă de a privi cu mai multă grijă apărarea şi din scorurile mult mai reduse înregistrate în ultima perioadă de timp de Benfica. Sînt şi cauze obiective care au transformat spre mai puţin spectaculos jocul ei. Prima, şi cea mai importantă, o reprezintă evasi dispariţia lui *Coluna*. Operat de menise, manifestînd tot mai des oboseală şi scăderi de formă, acest conducător de joc amorezat fără reticenţe de jocul ofensiv, a văzut mai mult de pe tuşe meciurile echipei lui din acest sezon. *Graça*, considerat cel mai dotat tehnic element din noua generaţie a fotbalului portughez, a jucat lîngă Coluna — cînd a fost adus cu mari eforturi la Benfica — rolul mijlocaşului reţinut adeseori pentru misiuni defensive. Şi, acum, el trebuie să dea tonul de atac acţiunilor în care echipa lui are mingea. Dar mai este o absenţă : aceea a lui *Torres* şi el ţinut departe de teren de o operaţie de menise, apoi de kilogramele în plus acumulate în zilele de despărţire de balon. Înlocuitorii lui — de regulă jucători tineri — s-au temut de faima predecesorului lor şi au preferat roluri anonime, în care să vadă cît mai puţin. Şi în faţă, pentru lupta de ultimă redută cu apărarea adversă a rămas, de regulă, izolat, *Eusebio*, *„Un far, uneori sclipitor, alteori acoperit de valurile apărătorilor ce se năpustesc spre el..."* — remarcă tot redactorul citatei reviste franceze.

Fernando Riera se află în preajma unor hotăriri capitale pentru rămînerea sau nu a Benficăi în planul formaţiilor continentale. El trebuie să ştie dacă mai poate sau nu conta pe Coluna şi Torres. În situaţia negativă, cel care a condus Selecţionata lumii în meciul cu Anglia din 1962, trebuie să arunce toate zarurile spre a reface jocul echipei lui pe ofensivă. Teama de a nu fi învinsă, exprimată tot mai pregnant de echipa din Lisabona, nu va reprezenta decît un avantaj pentru fiecare adversar ce va simţi că are în faţă 11 jucători urmăriţi de spectrul înfrîngerii.

DE PRETUTINDENI

SOARE CU... CRONOMETRUL

Pe plaja de la Varna îşi petrece concediul echipa Eintracht *din Frankfurt. De aceea, numeroşii turişti sosiţi în localitatea bulgară de pe malul Mării Negre observă cu mirare, dimineaţă de dimineaţă, un om mai în vîrstă care consultă cu strictete un cronometru şi — după scurgerea unei perioade de timp — îndeamnă un grup de tineri să lase şi plaja, să lase şi apa mării şi s-o pornească spre un teren din apropiere, unde urmează un antrenament în toată regula.*

Sînt fotbaliştii de care v-am vorbit. Ei urmează un strict program de plaje şi de antrenament. La fiecare trei zile, Eintracht Frankfurt susţine meciuri amicale cu formaţii bulgare.

TOMMY LAWTON SE FACE AUZIT

Unul dintre cei mai faimoşi centri atacanţi din istoria fotbalului englez, Tommy Lawton, *a dispărut de mult din fotbal. De cînd a pus ghetele în cui, Lawton s-a dedicat profesiei sale de agent industrial, ducînd o viaţă patriarhală în provincia Midlans.*

Dar iată că fostul internaţional, în vîrstă de 47 de ani, n-a putut rezista tentaţiei produsă de vechea sa pasiune. După ce mulţi ani el a respins ofertele unor cluburi de a intra în conducerile lor tehnice, Tommy Lawton *a hotărît să iasă din anonimat. El va prelua funcţia de manager al clubului* Chelsea, *alături de directorul tehnic* Docherty, *şi mulţi văd de pe acum în acest tandem o sigură cheie de succes pentru numitul club.*

TRANSFER-RECORD ÎN IUGOSLAVIA

Recordul în materie de transferări pentru noul sezon din Iugoslavia l-a constituit acela înregistrat pentru trecerea lui Becejac *de la* Partizan *la* Olimpia *Liubliana. Mijlocaşul cunoscutei formaţii din Belgrad şi al echipei naţionale se duce la un club mult mai puţin cunoscut. Evitînd retrogradarea în ultima clipă, Olimpia a hotărît să se întărească masiv. Şi, în afara lui Becejac, transferat pentru o sumă-record, a mai obţinut şi semnătura extremului dreapta al lui Partizan,* Vislavski.

O NOUA OFENSIVA AUSTRALIANA

Ne amintim eforturile pe care Australia le-a făcut spre a ajunge la turneul final al C. M. 1966 : cantonamente de lungă durată, turnee ale unor echipe europene şi sud-americane, formarea unor loturi de perspectivă supuse mereu verificărilor etc. Mai ales că pînă în Anglia nu erau... decît două meciuri ; dar australienii au crezut prea mult în sansele lor. Pe drumul lor spre Campionatul mondial se găsea reprezentativa R.P.D. Coreene, care a repurtat două victorii

Acum, Australia anunţă o nouă ofensivă pentru C.M. 1970. Antrenorul reprezentativei este fostul internaţional cehoslovac Venglos, *care a jucat şi în ţara noastră cu reprezentativa ţării sale. El a semnat un contract pe doi ani pentru pregătirea echipei naţionale australiene şi a pornit la punerea în practică a unui vast program de pregătire, în care figurează numeroase meciuri internaţionale. Venglos a declarat că are toate speranţele de a califica echipa lui pentru Mexic.*

Fotbal

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
Redacţia şi ad-ţia : Bucureşti, Bd. Mărăşti 26, raionul 30 Decembrie, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACŢIE

Constantin Chiriţă, Ştefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaş, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor şef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teaşcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor-şef adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacţie), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.

Prezentarea grafică Liviu Bobocea